

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΑΠΟΜΟΣΦΙ: Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

 ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Οι τρεις σωματούλακες

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Μιχάλης Βενετούλιας*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2008 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 978-960-422-587-3

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Οι τρεις σωματοφύλακες

Απόδοση

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

αγκυρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τα τρία δώρα του πατέρα Αρτανιάν

Την πρώτη Δευτέρα του Απρίλη, στα 1625, η κωμόπολη Μεγκ είχε αναστατωθεί: οι γυναίκες έτρεχαν τρομαγμένες να κρυφτούν στα σπίτια τους κι οι άντρες οπλίζονταν πρόχειρα, χωρίς κι οι ίδιοι να ξέρουν γιατί. Μα, την εποχή εκείνη, ο πανικός ήταν εύκολος, γιατί τότε οι άρχοντες πολεμούσαν μεταξύ τους, τότε παρουσιάζονταν συμμορίες ληστών, τότε ξεσπούσαν θρησκευτικές ταραχές.

Πάντως, εκείνη την ημέρα, όλοι έτρεχαν στο πανδοχείο του «Καλού Μυλωνά».

Εκεί, είχε παρουσιαστεί ένας νεαρός που φορούσε μάλλινα γαλάζια ρούχα, Γασκόνος καθώς φαινόταν από τη φυσιογνωμία του, μ' ένα τεράστιο σπαθί κρεμασμένο στο πλευρό του, καβάλα σ' ένα μικρόσωμο άλογο, με πόδια πρησμένα, με ουρά μαδημένη και τρίχωμα κίτρινο. Ο ντ' Αρτανιάν –έτσι λεγόταν ο νεαρός– ήξερε πόσο γελοίος φαινόταν πάνω σ' εκείνο το άλογο κι αναστέναξε βαθιά, όταν του το πρό-

σφερε ο πατέρας του, την ώρα που θα έφευγε από την πατρίδα του.

– Για μου, του είχε πει ο πατέρας του, αυτό το άλογο γεννήθηκε στο σπίτι μας, εδώ και δεκατρία χρόνια, και γι' αυτό πρέπει να τ' αγαπάς και να μην το πουλήσεις ποτέ. Αν παρυσιαστείς στην Αυλή, πράγμα που σου πρέπει, μια και ανήκεις σε παλιά οικογένεια ευγενών, φρόντισε να τιμήσεις τ' όνομά μας και να μην ανεχτείς ποτέ καμιά προσβολή από κανέναν άλλο, εκτός από τον Καρδινάλιο και τον Βασιλιά. Ένας ευγενής ανοίγει σήμερα τον δρόμο του με τη γενναιοτητα του. Σε δίδαξα ξιφασκία κι έχεις χέρια χαλύβδινα. Μην διατάξεις ποτέ να μονομαχήσεις, πολύ περισσότερο επειδή σήμερα απαγορεύονται οι μονομαχίες. Σου έδωσα το άλογο και τις συμβουλές μου. Πάρε και δεκαπέντε σκούδα. Αυτά είναι όλα όσα μπορώ να σου δώσω. Η μητέρα σου θα σου δώσει και τη συνταγή για ένα μπάλσαμο, που γιατρεύει όλες τις πληγές. Κι ένα άλλο ακόμα: ο κύριος Τρεβίλ, που είναι ο λοχαγός των σωματοφυλάκων του βασιλιά, είναι παλιός μου φίλος. Πάρε αυτό το συστατικό γράμμα και πήγαινε να τον βρεις.

Κι έτσι ξεκίνησε ο νεαρός ντ' Αρτανιάν, από το Ταρβ, την πατρίδα του, καβάλα σ' εκείνο το αστείο άλογο, με μόνα του εφόδια το σπαθί, τη συνταγή για το μπάλσαμο, τα δεκαπέντε σκούδα, τις συμβουλές του πατέρα του και το συστατικό γράμμα για τον κύριο Τρεβίλ.

Ώσπου να φτάσει στη Μεγκ, έφερε πολλές φορές το χέρι στο σπαθί του, γιατί κάθε ματιά που έπεφτε πάνω του την θεωρούσε προσβολή και κάθε χαμόγελο πρόκληση. Όταν ξεκαβαλίκεψε μπροστά στο πανδοχείο του «Καλού Μυλωνά», πρόσεξε στο παράθυρο του ισογείου έναν άρχοντα που μιλούσε με δυο άλλους. Ο ντ' Αρτανιάν φαντάστηκε πως μι-

λούσαν γι' αυτόν – και δεν είχε γελαστεί. Πραγματικά, ο άρχοντας εκείνος μιλούσε ειρωνικά για το κίτρινο άλογό του.

– Ε, κύριε, του φώναξε δυνατά ο ντ' Αρτανιάν, μπορείτε να μου πείτε για ποιο πράγμα γελάτε, να γελάσω κι εγώ;

Ο άρχοντας τον κοίταξε περιφρονητικά.

– Δεν μιλώ σε σας, του είπε.

– Σας μιλώ όμως εγώ! φώναξε θυμωμένος ο ντ' Αρτανιάν.

Ο άρχοντας βγήκε στην αυλή, κοίταξε το άλογο κι είπε στους συντρόφους του, που είχαν μείνει κοντά στο παράθυρο:

– Περίεργο χρώμα για άλογο!

– Γελάει με τ' άλογο όποιος δεν τολμά να γελάσει με τον κύριό του! φώναξε θυμωμένος ο ντ' Αρτανιάν.

– Δεν γελάω συχνά, κύριε, απάντησε ο άγνωστος, αλλά γελάω όποτε μου αρέσει.

Ο ντ' Αρτανιάν τινάχτηκε σαν αίλουρος και τράβηξε το σπαθί του.

– Γυρίστε και κοιτάξτε με, κύριε, αν δεν θέλετε να σας χτυπήσω από πίσω!

– Να χτυπήσετε 'σείς, εμένα; ρώτησε απορώντας ο άρχοντας και στράφηκε.

Και σαν να μιλούσε με τον εαυτό του, πρόσθεσε σιγανά:

– Κελεπούρι για τον βασιλιά, που ζητάει γενναίους για το λόχο των σωματοφυλάκων του!

Και καθώς ο ντ' Αρτανιάν ορμούσε πάνω του, έκανε δυο βήματα πίσω και βγάζοντας το σπαθί του, πήρε στάση αμυντική.

Την ίδια στιγμή, όμως, δυο άντρες βγήκαν από το πανδοχείο, έπεσαν πάνω στον ντ' Αρτανιάν κι άρχισαν να τον χτυπάνε δυνατά με ρόπαλα.

Ο άρχοντας έβαλε το σπαθί στη θήκη του και μουρμούρισε περιφρονητικά:

- Πετάχτε τον πάνω στο κίτρινο άλογό του και διώχτε τον από 'δώ!

- Δεν θα φύγω αν δεν σε σκοτώσω, άναντρε! φώναξε ο ντ' Αρτανιάν, που αμυνόταν όσο μπορούσε καλύτερα, χωρίς να οπισθοχωρήσει ούτε βήμα.

Αλλά το σπαθί του έσπασε στα χέρια του κι ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι τον έριξε καταγής.

Ο κόσμος είχε μαζευτεί γύρω από το πανδοχείο κι ο ιδιοκτήτης του, που φοβήθηκε μη γίνει σκάνδαλο, πρόσταξε να μεταφέρουν τον πληγωμένο μέσα στην κουζίνα. Έπειτα πήγε να βρει τον άρχοντα, που είχε προκαλέσει το επεισόδιο.

- Πώς είναι αυτός ο νεαρός πεισματάρης; τον ρώτησε εκείνος.

- Φώναζε και σας απειλούσε, αλλά τώρα λιποθύμησε, του απάντησε ο ξενοδόχος.

- Μα τι δαίμονας είναι αυτός; Ή μήπως είναι κανένας άρχοντας μεταμφιεσμένος;

- Δεν μπορεί να είναι άρχοντας γιατί το σακίδιό του δεν είχε παρά μονάχα ένα πουκάμισο και δώδεκα σκούδα. Κι ωστόσο, φώναζε πως αν αυτό το επεισόδιο γινόταν στο Παρίσι, θα μετανιώνατε πικρά. Έλεγε, μάλιστα, πως ο κύριος Τρεβίλ θα τιμωρούσε σκληρά την προσβολή που έγινε στον προστατευόμενό του.

- Ο κύριος Τρεβίλ; επανέλαβε ο άγνωστος απορώντας.

- Έχει ένα συστατικό γράμμα γι' αυτόν, συνέχισε ο ξενοδόχος.

Ο άρχοντας πλησίασε στο παράθυρο συλλογισμένος.

- Να 'στείλε, άραγε, ο Τρεβίλ αυτό τον νεαρό για με σκοτώσει; μουρμούρισε μέσα στα δόντια του. Δεν πρέπει να τον δει η Μιλαίδη...

Έπεσαν επάνω στον ντ' Αρτανιάν
κι άρχισαν να τον χτυπάνε δυνατά με ρόπαλα.

Και γυρνώντας στον ξενοδόχο, είπε δυνατά:

– Ετοίμασε το άλογό μου γιατί θα φύγω.

Ο ξενοδόχος βιάστηκε να βγει από το δωμάτιο.

Στο μεταξύ, ο ντ' Αρτανιάν είχε συνέλθει από τη λιποθυμία του, αλλά ένιωθε δυνατή ζάλη από τα χτυπήματα. Ο ξενοδόχος τον βοήθησε να σηκωθεί και του έδωσε να καταλάβει πως έπρεπε να φύγει, για να μην έχει μπερδέματα με την αστυνομία, που θα μάθαινε σίγουρα το επεισόδιο.

Ο νεαρός Γασκόνος, ξεχνώντας τον μανδύα του, κατέβηκε ζαλισμένος τη σκάλα, αλλά, καθώς έβγαινε στην αυλή, αντίκρισε τον αντίπαλό του που συζητούσε με μια κυρία, όρθιος στην πόρτα ενός σταματημένου αμαξιού. Η γυναίκα πρέπει να ήταν το πολύ μέχρι είκοσι δύο χρόνων, πολύ όμορφη, με μακριές ξανθιές μπούκλες, που έπεφταν πάνω στους ώμους της.

– Όστε η Πανιερότητά του προστάζει..., έλεγε η άγνωστη εκείνη τη στιγμή.

– Να επιστρέψεις αμέσως στην Αγγλία και να τον ειδοποιήσεις μόλις φύγει ο δούκας, της εξήγησε ο συνομιλητής της. Εγώ θα γυρίσω αμέσως στο Παρίσι.

– Χωρίς να τιμωρήσεις εκείνο τον αυθάδη νεαρό...

Ο ντ' Αρτανιάν, που είχε ακούσει τη συζήτησή τους, έτρεξε προς το μέρος τους.

– Ο αυθάδης νεαρός τιμωρεί τους άλλους, φώναξε, κι ελπίζω πως αυτή τη φορά ο κύριος δεν θα φύγει μπροστά σε μια κυρία!

Η άγνωστη –η Μιλαίδη, όπως την έλεγε ο «άρχοντας»– τον είδε που ετοιμαζόταν να τραβήξει το σπαθί του και του ψιθύρισε:

– Σκεφτείτε πως η παραμικρή αργοπορία μπορεί να καταστρέψει τα πάντα!

– Έχετε δίκιο, παραδέχτηκε εκείνος.

Κι αποχαιρετώντας την, πήδησε πάνω στ' άλογό του κι έφυγε με καλπασμό, την ώρα που το αμάξι απομακρυνόταν κι αυτό σαν αστραπή.

– Άναντρε! φώναξε πίσω του ο ντ' Αρτανιάν λυσομανώντας από το κακό του.

Γύρισε πίσω στο πανδοχείο, ζήτησε από τον ξενοδόχο κρασί, λάδι, δεντρολίβανο και μερικά άλλα βότανα, κι έφτιαξε μόνος του το μπάλσαμο, σύμφωνα με τη συνταγή της μπέρας του. Έπειτα, άλειψε τις πληγές του μ' εκείνο το μπάλσαμο, τις έδεσε μόνος του και την άλλη μέρα, ήταν έτοιμος να συνεχίσει το ταξίδι του.

Αλλά όταν έβαλε το χέρι στην τσέπη του μανδύα του για να πληρώσει, είδε πως το συστατικό γράμμα για τον κύριο Τρεβίλ, είχε εξαφανιστεί.

– Δώστε μου πίσω το γράμμα μου, αλλιώς σας σουβλίζω σαν ορτύκια! φώναξε θυμωμένος.

Είχε ξεχάσει, όμως, πως το σπαθί του είχε σπάσει στα δυο κι ότι δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει την απειλή του. Ωστόσο, ο ξενοδόχος παραδέχτηκε πως η απαίτησή του ήταν δίκαιη, αλλά απορούσε κι ο ίδιος για την εξαφάνιση εκείνου του γράμματος.

– Το γράμμα σας δεν χάθηκε, αλλά το έκλεψαν, είπε.

– Ποιος;

– Ο άρχοντας που έφυγε χθες. Θυμάμαι πως είχε περάσει από το δωμάτιο, όπου είχατε αφήσει τον μανδύα σας...

– Θα το πω στον κύριο Τρεβίλ κι εκείνος θα το πει στον βασιλιά και θα τον βρούμε! είπε αποφασιστικά ο ντ' Αρτανιάν.

Πλήρωσε τον ξενοδόχο και συνέχισε τον δρόμο του. Φτάνοντας στην πύλη του Αγίου Αντωνίου, πούλησε το άλογό

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

του για τρία σκούδα και μπήκε στο Παρίσι πεζός. Η πρώτη του δουλειά ήταν να νοικιάσει μια μικρή σοφίτα, κοντά στο Λουξεμβούργο. Έπειτα, πήγε να δώσει να κολλήσουν το σπασμένο σπαθί του και, τέλος, ρώτησε πού έμενε ο κύριος Τρεβίλ.